

get har vedtaget ikke imellem 1ste og 2den Behandling at nedsette noget Udvalg over dette Lovforslag, og det kom altsaa til 2den Behandling saaledes, at hvad der skulde opnaaes, maatte opnaaes ved Ændringsforslag. De enkelte Ændringsforslag, der ere fremkomne og ere vedtagne idag, kunne nu for mig ikke have den allermindste Betydning med Hensyn til Lovens Tilraadelighed; thi, naar der er Spørgsmaal om at opstille ved Lovgivningsmagten en Maade, hvorpaa en Sag skal endelig afgjøres, naar de deri interesserede Parter ikke blive enige, maa jeg spørge mig selv, om Afgjørelsesmaaden er rigtig og billig; og det hjælper ikke, at man fastsætter 5 Mars længere Udsættelse, naar jeg ikke kan finde det Rigtige i Maaden. Den ærede Landsþingsmand, der først havde Ordet for disse Ændringsforslag, (Thalbíger) talte ogsaa ganske væsentligt for noget Andet end det, Ændringsforslaget gaaer ud paa, nemlig, naar Loven udkom, skulde den ved Loven fastsatte Frist rykkes længere ud. Han talte dog i Grunden for, at det var bedst at opsætte Loven selv; han ønskede, at der maatte gives Tid til, at Sagen kunde behandles af en af Regjeringen nedsat Landbocommission d. s. v. En anden æret Taler (Schou) antydede, idet der forhandlede om et Ændringsforslag, et Udkast til en ganske anden Lov, dels om Fæsteforholdenes Afløsning, dels om en Modificering og Forandring af det bestaaende Fæsteforhold. Ogsaa heri laa ganske aabentbart en Anerkjendelse af, at denne Lov ikke egentlig var det, der tilfredsstillede ham.

Jeg behøver ikke at sige, at Lovforslaget heller ikke tilfredsstiller mig; jeg har allerede sagt det for, det er mig aldeles umuligt at gaae ind paa at udtale mig for og stemme for en Lov, som jeg finder i det Væsentlige, i det Store, i det Hele, ikke paa en tilfredsstillende Maade at løse sin Opgave. I Enkeltheder kan jeg give efter for Andres rigtigere Formening; men naar jeg i det Hele ikke kan erkjende, at Loven træffer sin Gjenstand rigtig, saa maa jeg modsætte mig Loven. Naar der nu spørges, hvorfor jeg da ikke ved Siden af disse for mig lidet betydende Ændringsforslag har stillet andre mere indgribende, saa maa jeg li-

gefrem ansee mig for berettiget til at afvise en Væbreidelse af denne Art. Det troer jeg, Enhver maa indrømme — han behøve Sagen forresten, hvordan han vil, — at, naar der foreligger en Lov om en saa vanskelig Gjenstand som Fæstets Obergang til Selveiendom, saa kan man ikke forlange af enkelte Medlemmer, at de imellem første og anden Behandling skulle, naar de staae paa et væsentligt forskelligt Standpunkt fra Lovforslaget, kunne formulere deres Mening ved enkelte Ændringsforslag. Jeg troer, at, om jeg ogsaa sølte mig kaldet til at concipere en Lov om Fæstefløsning, kunde det ikke være rigtig at begynde med at skaffe denne Lov Indgang ved Ændringsforslag, hvoraf det første maatte lyde paa, at Lovforslagets Capitel 2, 3, 4, 5, 6 og 7 skulde gaae ud, i hvis Sted jeg dernæst maatte opstille en aldeles ny Lov; jeg for min Deel vilde ogsaa ansee det for at være aldeles ubilligt og næsten spottende at forlange af Þinget, at det skulde gaae ind paa, at en Lov søgtes tilveiebragt ad denne Vej, ved Ændringsforslag af en saadan Væffaffenhed, der fremkom ved anden Behandling. Der er altsaa for mig kun Spørgsmaal om Antagelsen af Loven i dens Heelhed, som den nu foreligger i dens væsentlige Træk, eller dens Fortættelse, og jeg kan da ikke overbevise mig om Andet, end at denne Lov tilfredsstiller et, som jeg mener, begrundet Dnske paa en Maade, der er uretfærdig, ubillig og uklog — uklog ikke blot i den Retning, som antydedes af min ærede Sidemand (Clausen), men ogsaa, naar den betragtes som et Lovarbejde, der alene skal bedømmes efter dets Virkning i Indlandet og efter den gode Virkning, som man maa ønske ethvert Lovgivningsarbejde. Jeg maa forsøge at føre Bevistet herfor; men jeg troer ikke, at Øieblikket hertil er ved Slutningen af en noget lang og trættende anden Behandling. Jeg skal altsaa blot forbeholde mig til Sagens 3die Behandling at søge med alle de Grunde, der staae til min Raadighed, og med al den Kraft, jeg maatte være i Besiddelse af, at vise, at Lovudkastet ogsaa af dem, der — jeg siger dette bestemt med Hensyn til en Þttring, der er fremkommen idag, — alvorligt og inderligt ville Landets og Bondens Vel, maa erkjendes for at løse sin Op-